

POSTANOWIENIE

Dnia 19 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z powództwa W. K.

przeciwko „E.” Sp. z o.o. z siedzibą w W. – z udziałem „A.” Sp. z o.o. z siedzibą we W.

o wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 19 kwietnia 2018 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 27 października 2016 r., sygn. akt VII Pa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. oddala wniosek pełnomocnika powoda o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej,**
- 3. nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego strony przeciwnej.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy [...] wyrokiem z 27 października 2016 r. oddalił apelację skarżącego powoda W. K. od wyroku Sądu Rejonowego [...] z 10 maja 2016 r., zasądającego od pozwanego pracodawcy „E.” Sp. z o.o. w W. określone kwoty tytułem wyrównania wynagrodzenia za czas pracy i dodatku za pracę w godzinach nocnych oraz oddalającego powództwo w pozostałym zakresie.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano

na podstawie przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. W uzasadnieniu wniosku podano, *„iż jest ona oczywiście uzasadniona, albowiem Sąd II instancji ograniczył się głównie do podtrzymania stanowiska Sądu I instancji, nie wyjaśniając w sposób wyczerpujący, dlaczego nie zgadza się ze stanowiskiem powoda zawartym w apelacji, w tym nie odniósł się do argumentacji dotyczącej wykładni łączącej strony umowy, gdzie wskazując różnice pomiędzy rodzajami czasu pracy powoda na dwóch różnych stanowiskach (pracownika ochrony i inspektora nadzoru) wykazano bezprzedmiotowość zarzutu strony pozwanej dotyczącego rzadkiego lub incydentalnego wykonywania przez powoda pracy w charakterze inspektora nadzoru. W konsekwencji należało przyjąć, iż (zgodnie z treścią umowy) powód zatrudniony był na dwóch różnych stanowiskach, po pół etatu każde, a nie na jedynym stanowisku, jak przyjęły to Sądy obu instancji”*.

W odpowiedzi na skargę wniesiono o jej odrzucenie, gdyż pozwana „E.” Sp. Z o.o. została zlikwidowana na mocy postanowienia Sądu z 13 lutego 2017 r. i utraciła zdolność sądową. Jednocześnie „z ostrożności procesowej” wniesiono o nieprzyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dodano, że pozwana spółka została przekształcona w Spółkę komandytową X., która również podjęła uchwałę o zakończeniu działalności na podstawie art. 67 § 1 k.s.h. i również została wykreślona z rejestru. „E.” Sp. z o.o., działająca obecnie pod firmą „A.” Sp. z o.o. jest podmiotem trzecim względem pozwanej, jednakże mocą uchwały Zgromadzenia Wspólników X. Sp.k., Spółka z o.o. E. została wskazana jako podmiot odpowiedzialny za ewentualne zobowiązania spółki komandytowej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (wyżej *in extenso*) nie przedstawia zasadnej podstawy przedsądu i dlatego nie został uwzględniony.

Nie wykazano, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.).

Na etapie przedsądu nie ocenia się podstaw kasacyjnych, a tylko podstawę przedsądu. Podstawy kasacyjne podlegają rozpoznaniu dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania. Oznacza to, że skarżący we wniosku powinien samodzielnie, czyli

odrębnie do podstaw kasacyjnych wskazać i wykazać podstawę przysądu. Podstawy kasacyjne nie zastępują przysądu ani jej uzasadnienia. Reguła ta odnosi się także do szczególnej przysądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Zasadne podstawy kasacyjne mogą prowadzić do uwzględnienia skargi (*a contrario* art. 398¹⁴ k.p.c.), jednak w szczególnej przysądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. znaczenie ma dopiero aż oczywista zasadność skargi kasacyjnej, czyli wykazanie naruszenia prawa, które bez wątpliwości prowadzi do twierdzenia, że objęty skargą wyrok jest oczywiście wadliwy. Skarżący tego nie czyni.

Zasadniczy mankament wynika z braku we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zarzutu naruszenia jakiegokolwiek przepisu prawa. Braku tego nie zastępują przepisy przysądu kasacyjnej. Sąd Najwyższy nie rozpoznaje sprawy jako kolejna (powszechna) instancja, dlatego nie wystarcza ogólne sformułowanie zarzutów bez ich osadzenia w konkretnych przepisach. Stanowią punkt odniesienia w ocenie podstaw kasacyjnych (art. 398¹³ § 1 k.p.c. w związku z art. 398³ § 1 k.p.c.), a więc tym bardziej ich wskazanie jest konieczne w przysądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Ponadto w ocenie zarzutów przysądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wiążą ustalenia stanu faktycznego, na których oparto zaskarżony wyrok – art. 398¹³ § 2 k.p.c. W przeciwnym razie zachodziłby dysonans między etapem przysądu a późniejszym rozpoznaniem skargi kasacyjnej z ograniczeniami wynikającymi z tego przepisu a także art. 398³ § 3 k.p.c. Innymi słowy granicę ustaleń stanu faktycznego stanowi dwuinstancyjne postępowanie przed Sądem powszechnym. Skarżony wyrok oparto na określonych ustaleniach właściwych dla przedmiotu sporu, w tym dotyczących czasu pracy i stanowiska skarżącego, których wniosek nie podważa.

Nie ma zatem podstaw do stwierdzenia, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Z tych motywów odmówiono przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Przekształcenia podmiotowe opisane w odpowiedzi na skargę nie uzasadniały odrzucenia skargi kasacyjnej. Z załączonego postanowienia Sądu Rejonowego [...]

z 13 lutego 2017 r. (WA.XIII NS-REJ. [...]) wynika, że pozwana Spółka E. została przekształcona w X. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa. Pozwana spółka nie „została zlikwidowana” w wyniku upadłości albo likwidacji, tylko doszło do przekształcenia zatem również do przejścia zobowiązania. Dalej w aspekcie ciągłości podmiotowej po stronie zobowiązanej ważne jest to, że zgłaszająca się Spółka z o.o. „A.” została wskazana jako podmiot odpowiedzialny za ewentualne zobowiązania spółki komandytowej. Wniosek o odrzucenie skargi kasacyjnej nie był zatem zasadny.

Ze względu na wynik procesu i niepowodzenie skargi kasacyjnej odstąpiono od obciążania powoda kosztami postępowania kasacyjnego strony przeciwnej (art. 102 k.p.c.).

Wobec oczywiście niezasadnego wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oddalono wniosek pełnomocnika powoda o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 16 listopada 2016 r., I CZ 74/16, z 6 czerwca 2014 r., IV CSK 228/14, z 12 lutego 1999 r., II CKN 341/98).